

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ ΣΕ ΚΑΙΡΟ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗΣ

Το έτος είναι υποδιαίρεση του χρόνου που εξυπηρετεί πλείστες όσες ανάγκες του ανθρώπου ως κοινωνικού όντος. Στη λήξη του αυτό γεννά πλήθος συναισθημάτων χαρμοσύνων αλλά και μελαγχολικών. Στο απερχόμενο έτος, το οποίο απεικονίζεται ως γέρος και γι' αυτό εξοβελίζεται σύμφωνα με το τραγουδάκι των ημερών, έχουμε την τάση να επιρρίπτουμε όλα τα κακά που μας συνέβησαν κατά τη διάρκειά του. Στο νέο έτος, το οποίο απεικονίζεται ως βρέφος φορτωμένο με δώρα για τους ανθρώπους, εναποθέτουμε όλες μας τις ελπίδες.

Όμως ο χρόνος, που χαρακτηρίζεται με φιλοσοφική διάθεση άλλοτε πανδαμάτωρ άλλοτε ανελέητος και άλλοτε αλλιώς, είναι παντελώς αναίτιος για τα καλά ή τα κακά που συμβαίνουν κατά τη διάρκεια του βίου μας. Ο χρόνος απλώς κυλά. Ίσως αυτό να είναι και το πλέον σοβαρό υπαρξιακό μας πρόβλημα, καθώς έχουμε τη βεβαιότητα ότι η παρέλευση ενός ακόμη έτους μας οδηγεί πλησιέστερα προς το αναπόδραστο τέλος, τον θάνατο. Κατ' αυτόν τον τρόπο βιώνουμε την ακραία αντίφαση: **Εναποθέτουμε στο μέλλον όλες μας τις ελπίδες (το μέλλον είναι η μόνη υπερβεβαιότητα των ανθρώπων χωρίς θεό, σύμφωνα με τον Γάλλο φιλόσοφο Αλμπέρ Καμύ) και συνάμα επιθυμούμε διακαώς να βραδύνει ο ρυθμός με τον οποίο κυλά ο χρόνος, ώστε να διαρκέσει περισσότερο ο βίος μας.** Σε ακραίες καταστάσεις παραισθήσεων επιχειρούμε απόδραση από τα δεσμά του ορθολογισμού και ονειρευόμαστε την δια της επιστήμης παράταση του βίου μας, όνειρο που μας προσγειώνει τόσο πιο σκληρά στην πραγματικότητα, όσο πιο πολύ διαρκεί.

Τελικά, τι επί τέλους θέλουμε εμείς οι άνθρωποι του κόσμου της αφθονίας; Ως πότε αλαζονικά και με κομπασμό θα εμμένουμε σε στάση βίου, που είναι πλέον καταφανές ότι μας οδηγεί σε πλήθος αδιεξόδων; Ίσως κάποιοι αγανακτούν με το να συμπεριλαμβάνω στους προνομιούχους του πλανήτη και μας, τους Έλληνες. Όμως είναι αναμφισβήτητο ότι ανήκουμε στα πεντακόσια εκατομμύρια των προνομιούχων ανθρώπων του πλανήτη έναντι εξήμισυ περίπου δισεκατομμυρίων αποκλήρων αυτού. Καυχόμαστε ότι είμαστε μέτοχοι του δυτικού πολιτισμού, της ανώτερης μορφής πολιτισμού που εμφανίστηκε στην επιφάνεια του πλανήτη σύμφωνα με τους φορείς του. Θεμελιώδεις αξίες αυτού του πολιτισμού είναι ο άνθρωπος και τα δικαιώματά του, όπως αυτά απορρέουν από να ιδεώδη της ελευθερίας και της δημοκρατίας. Έχοντας μετατρέψει, μέσω του αυτοθουμασμού, τον εαυτό μας σε είδωλο, έχουμε απομακρυνθεί από τον Θεό δημιουργό μας, τον οποίο αρνούμαστε με την καύχηση του απελευθερωμένου από τις προλήψεις του παρελθόντος. Και δεν αντιλαμβανόμαστε στην έπαρσή μας ότι έχουμε υποδουλωθεί σε πλείστα όσα πάθη, τα οποία μας καθιστούν δημίους αλλά και αυτόχειρες. Ναι, εμείς οι προνομιούχοι που καυχόμαστε για την υπεράσπιση των πανανθρωπίνων αξιών είμαστε οι αίτιοι της συμφοράς των αποκλήρων του πλανήτη. **Και ας μην αντιδρούμε, οι Έλληνες, νίπτοντας τα χέρια μας, κατά το προηγούμενο του Ποντίου Πιλάτου. Μετέχουμε στο ΝΑΤΟ, στην ΕΕ, στον ΟΟΣΑ; Ε, λοιπόν μετέχουμε στον εσμό των εγκληματιών που αιματοκυλούν τον πλανήτη ή ληλατούν τα προς το ζην των συνανθρώπων μας!** «Ανήκομεν εις την Δύσιν», δεν υπήρξε ρήση πολιτικού μας, την οποία αποδεχθήκαμε με ενθουσιώδη

χειροκροτήματα; Δεν καμαρώσαμε για την ένταξή μας στη χωρία των ισχυρών; Δεν σπεύσαμε να υιοθετήσουμε τον τρόπο σκέψης και βίου τους κατά τρόπο δουλικό, περιφρονώντας την παράδοσή μας κατά τρόπο ακραίο και εξευτελιστικό για τους προγόνους μας;

Αλλά τώρα, επιτέλους, βλέπουμε ότι οι φίλοι μας, οι εταίροι μας, οι σύμμαχοί μας επιβουλεύονται όλα όσα μας ανήκουν: Τα όσα κατ' αρχήν καταφέραμε να αποταμιεύσουμε κατά τη χρονική διάρκεια της τριακονταετούς πλασματικής ευημερίας, όταν πολλαπλάσια σπαταλήσαμε αφρόνως για ικανοποίηση πλασματικών αναγκών στα πλαίσια της καταναλωτικής μανίας, του δεύτερου, μετά το χρήμα, ιδανικού του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι ζητούν τώρα τις όποιες σε χρήμα αποταμιεύσεις μας, τις κατοικίες, ακόμη και τις πρώτες, που με μόχθο κατασκευάσαμε, σύμφωνα με την παράδοσή μας, μια από τις ελάχιστες που μας απόμειναν. Ζητούν τον δημόσιο πλούτο, για τον οποίο δεν φαίνεται να πολυνοιαζόμαστε, γιατί δεν τον θεωρούμε δικό μας, καθώς έχουμε μετακινηθεί από το «εμείς» της κοινοτικής μας παράδοσης στο «εγώ» του μοναχοκυνηγού του πλούτου, της ανέλιξης και της καταξίωσης. Ζητούν τον θησαυρό του υπεδάφους και τον υποθαλάσσιο, που ως πρόσφατα διατυμπάνιζαν οι ασκούντες την εξουσία στη χώρα μας εντολοδόχοι ξένων συμφερόντων πως δεν υπάρχει. Ζητούν την εθνική μας αξιοπρέπεια ή μάλλον την έχουν αποσπάσει χωρίς ιδιαίτερη από μέρους μας αντίσταση, καθώς μας αποκαλούν απατεώνες, τεμπέληδες, γουρούνια και εμείς σιωπούμε. Ζητούν την εθνική μας συρρίκνωση, καθώς σφυρίζουν αδιάφορα στις εκκλήσεις μας προς αντιμετώπιση του μείζονος θέματος της λαθρομετανάστευσης, την οποία αυτοί με την άθλια πολιτική τους προκαλούν και εντείνουν. Ίσως μας ζητήσουν και τις γυναίκες μας, προκειμένου να μας χορηγήσουν την επόμενη δόση του δανείου, και εμείς πρέπει να τις προσφέρουμε κατά την άκρως «αξιοπρεπή» πρόταση αρχηγού κόμματος σε τηλεοπτική εκπομπή.

Λοιπόν, τί το καλό αναμένεται να μας φέρει ως δώρο το νέο έτος, όταν είναι βέβαια: Η αύξηση της ανεργίας, ιδίως μεταξύ των νέων. Η μετανάστευση επιστημόνων προς πάσαν κατεύθυνση. Η υποχώρηση της βιομηχανικής μας παραγωγής. Η επιδείνωση της θέσης των οικογενειακών επιχειρήσεων. Η κάμψη της αγοραστικής δυνάμεως, λόγω της ληστρικής επίθεσης της Πολιτείας κατά των πολιτών που διαθέτουν κάποιο εισόδημα με στόχο την αύξηση των φτωχών, ενώ οι πλουτοκράτες δεν αισθάνονται την παραμικρή όχληση. Μήπως θα φέρει ως δώρο τις διατυμπανιζόμενες από τους κρατούντες ξένες επενδύσεις, όταν παραπαίουν οι επιχειρήσεις ακόμη και σε χώρες με κόστος εργασίας κατά πολύ χαμηλότερο από αυτό της δικής μας υπό τα πλήγματα της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, η οποία έχοντας ως βάση κυρίως την Κίνα, της κομμουνιστικής καταπίεσης προς τον ταλαίπωρο λαό της, και της ασύδοτης ελευθερίας κινήσεως του κεφαλαίου, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια όλους τους προνομιούχους ως τώρα λαούς στην εξαθλίωση;

Το δώρο που ίσως φέρνει το νέο έτος στον λαό μας είναι η μετάνοια. Ας αναλογιστούμε όλοι ότι επί μία τριακονταετία μας είχε αποκοιμίσει το γλυκό τραγούδι των σειρήνων της ευμάρειας με δάνεια χρήματα και διαρκή συρρίκνωση της παραγωγικότητας και της εγχώριας παραγωγής. Είχαμε αποθέσει την αξιοπρέπιά μας στον βωμό της αναξιοκρατείας, αισθανθήκαμε ισχυροί πλευρίζοντας

ένα από τα κόμματα εξουσίας, λησμονήσαμε τα εθνικά μας θέματα και δώσαμε δείγματα σαφή απαγκίστρωσης από τον «εθνικισμό του παρελθόντος» (Πώς να μη τρίζουν τα κόκκαλα των ηρώων μας;), ξεχάσαμε τον Θεό και του γυρίσαμε την πλάτη περιφρονώντας την ορθόδοξη παράδοσή μας.

Τι μας απομένει; Επιστροφή στις παραδόσεις μας: Εγκατάλειψη του «εγώ» και επιστροφή στο «εμείς». Όλοι μαζί να αντιμετωπίσουμε την κρίση, ώστε αυτή τη φορά να μην εμφανιστούν άπληστοι που σωρεύουν αγαθά στις αποθήκες τους ή μαυραγορίτες. Όλοι μαζί να ξαναβρούμε τη χαμένη αγάπη προς την πατρίδα. Ας ξεκινήσουμε από την επιλεκτική προμήθεια προϊόντων της χώρας μας και μάλιστα ελληνικών και όχι πολυεθνικών επιχειρήσεων. Ας στηρίξουμε τον παραγωγό που έχει αδιάθετο το προϊόν του με ομαδικές παραγγελίες. Αυτός θα μας στηρίξει, όταν επιδεινωθεί η κατάσταση. Ας επανέλθουμε στη γη που περιφρονήσαμε και εγκαταλείψαμε. Ας περισώσουμε όσους σπόρους γηγενών ποικιλιών διασώζονται και ας τους διασπείρουμε, ώστε να σπαρούν. Παράλληλα ας ενισχύσουμε και τους κτηνοτρόφους, τα θύματα της άγριας εκμετάλλευσης των ολιγοπωλείων, κατά τον ίδιο τρόπο.

Κυρίως όμως ας επιστρέψουμε στον Θεό. Τότε όχι μόνο θα πάψουμε να τρέμουμε μπροστά στον θάνατο, αλλά θα ξαναβρούμε τις χαμένες μας ελπίδες. Θα διαπιστώσουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε με ποιότητα ικανοποιώντας πολύ λιγότερες ανάγκες από ό,τι ως σήμερα. Παράλληλα θα βρούμε το θάρρος να καταγγείλουμε τη διεθνή ληστοκρατία, να αντισταθούμε στον εκμαυλισμό και την αλλοτρίωση των λαών, να σταθούμε, ως πλησίον, προς τους καταφρονεμένους και δοκιμαζόμενους λαούς της γης μας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ